

[Haunstrup Clemmensen.]

hensyn til spørgsmålet om at foretage en stærk forøgelse af en ITP-fondsdannelse, at jeg går ud fra, at det vel skulle betales af nogen, altså af skatteborgerne, og vel derved ville bremse de pågældende skatteborgeres mulighed for at anvende pengene til forbrug i den pågældende periode. Og vi har netop fået at vide, at forbruget i denne situation ikke må nedskæres, fordi det ville skabe arbejdsløshed, fordi det ville have uheldige konsekvenser for de erhvervs-mæssige investeringer og så fremdeles. Jeg må tilstå, at udtalelserne om, at afgifterne er foreslået ensidigt lagt og at det er asociale afgifter, måske kunne få mig til at stille det naturlige spørgsmål derefter: ja men hvor er der da afgifter, der er mindre belastende i den retning? Jeg har i hvert fald fantasi nok til at forestille mig, hvis vi havde lagt dem på andre områder, hvilken udtryksform der i så fald var anvendt.

Må jeg lige til slut sige til hr. Ivar Nør-gaard, der var så venlig at sammenligne mig med fru Emma Gad, at det går jeg ud fra var ment som en venlighed. Der står i folketingets eksemplar af konversations-leksikonet, at hendes berømte, meget store succes var bogen „Takt og Tone“, en række erfarne og kloge leveregler. Det var måske et spørgsmål, om ikke hr. Ivar Nørgaard skulle lægge sig en lille smule også af den slags leveregler på sinde, for spøg til side: det er efter min mening ikke rimeligt i en debat som denne at påstå, at flertallet i denne sal ønsker at anvende arbejdsløshed som et led i den økonomiske politik. Det har intet med de faktiske forhold at gøre.

Henry Christensen: Jeg skal på nuværende tidspunkt ikke gøre mange bemærkninger. Jeg kunne sige til hr. J. O. Krag, at man kunne nok få forkortet Folketingstidende, hvis vi kunne få lov at skære ud af hinandens taler i referaterne. Der var meget i det, hr. J. O. Krag sagde, som jeg ud fra mine saglige vurderinger ville tilråde at få skåret ud. Jeg skal bare henvise hr. J. O. Krag til at læse Nationalbankens beretning, jeg gav vist også sidetallet, side 26. Det, jeg talte om, var ikke specielt statens gæld til udlandet, det var Danmarks samlede gæld-sætning; det er den, der har betydning for påvirkningen over for Danmark af de

valutariske begivenheder i udlandet. Jeg kan i den henseende ganske henvise til de bemærkninger, som økonomiministeren gjorde om det samme emne.

Jeg lagde også mærke til, at hr. J. O. Krag sagde nu, at enhver regering har det sigte at stile imod at skabe balance i udenrigshandelen. Det forstår jeg altså også var hr. J. O. Krags sigte, da han var statsminister. Der er bare det triste ved det, at han kom længere og længere væk fra dette mål. Jeg har også den opfattelse, som økonomiministeren gav udtryk for, at dette mål kan man næppe nå på meget kort sigt, men det er helt afgørende, at vi får skiftet tendens i så henseende, og at vi arbejder os roligt og fast ud af denne betydelige årlige gældssætning over for udlandet.

Endvidere vil jeg sige, at man har disku-teret, og vi har naturligvis alle lyttet efter, hvad det var for en alternativ politik, oppo-sitionen i givet fald ville stille regeringen og folketingsflertallet over for. Det er meget svært at få en virkelig alternativ politik frem af det, der er sagt i dag. Jeg skal hen-vise til det, senest hr. Haunstrup Clem-mensen har gjort opmærksom på.

Det, vi nu har fået bekræftet fra finans-ministeren — hvem jeg gerne i farten vil takke for hans tilsagn om at overveje et øget incitament til støtte for den private op-sparing — er, at vi i indeværende finansår vil have fået et kasseunderskud på godt og vel 100 mill. kr. Havde man fulgt de råd, socialdemokratiet har givet regeringen og tinget gennem de seneste måneder, så ville dette kasseunderskud have været langt, langt større. Socialdemokratiet har stillet en lang række forslag, der ville have medført udgifter for hundredvis af millioner kroner yderligere i indeværende finansår. De har samtidig stillet forslag om nedsættelse af nogle af statens indtægter. De stemte sidste år imod momsforhøjelsen fra de 10 pct. til 12½ pct. Forleden dag, da dette på for-anledning af SF var til ny afstemning her i tinget, undlod socialdemokratiet at stemme. Det sidste var naturligvis et skridt i retning af erkendelse af, at det måske ikke var så holdbart et standpunkt, man oprindelig havde taget, men man mandede sig ikke op til at erkende, at staten i hvert fald nødven-digvis nu måtte have denne indtægt.